

Verhalen van Herman Brusselmans

LEZEN VOOR IEDEREEN
UITGEVERIJ EENVOUDIG COMMUNICEREN

**Toen ik nog
schrijver wilde worden**

Ik ben geboren in een klein huisje.
Ergens in het land.
Waarom was het zo klein?
Omdat mijn vader niet de rijkste van het dorp was.
Dat kwam door zijn beroep:
Hij ververste vieze luiers aan huis.

Maar veel moeders maakten liever zelf de luiers
schoon.
Uit liefde voor hun kind.
Moest een moeder in het kraambed blijven?
Dan deed altijd wel een of andere tante het klusje.
Trouwens, vader dronk veel.
En hij gokte flink.
Mijn arme moeder moest het dus alleen doen:
Het opvoeden van haar 12 kinderen.

Ikzelf was de jongste.
En ook de mooiste.
Mijn broertjes waren lelijk.
En over mijn zusjes kan ik maar beter niets zeggen.
Al zullen anderen er wel anders over denken.
Zoals handelaren in brillen.
En ontwerpers van steunzolen.

Met één zusje had ik een beetje contact.
Ons Liselotje.
Zij leerde me vechten.
Achter de wijven aanzitten.
En omhoog pissen.

Ze ging vrij jong dood.
Terwijl ze al deze dingen tegelijk deed.
Maar uiteindelijk ging ze toch dood door botkanker.
Zo waren er nog 11.

Vlak na Liselotjes dood was vader thuis.
Hij zat aan de keukentafel.
Te gokken en te drinken.
Wij hielden ons rustig.
Want vaders humeur was niet zo best.
Hij had die dag maar één luiervest.
En dan ook nog van een mongooltje.
Dat was hem niet meegevallen.

Moeder zat bang achter de naaimachine.
Afen toe keek ze naar vader.
Normaal naaide ze de hele dag door.
Om wat geld bij te verdienen.
Nu naaide ze niet.
Ze had zich verstopt.
Achter de machine.
Zodat vader niet gestoord zou worden.
Door zijn onprettige vrouw.

* * *

De situatie thuis was dus gespannen.
Mijn broer Firmin durfde zelfs niet te boeren.
Hij kreeg er een groene kop van.
Vader verloor met gokken.
En hij vloekte hard.
Wij doken in elkaar.
Maar toen hij even later won?
Toen werden we weer rustig en ontspannen.

Firmin durfde zelfs voorzichtig te boeren.
Ook zijn bleke kleur kwam weer terug.
Mijn zusje Orpha kon haar pis niet meer inhouden.
Ze plaste zo op de keukenvloer.
Gelukkig zag vader het niet.

Pas om tien over acht werd er weer iets gezegd.
'Vader, Sportweekend begint', durfde mijn broer
Clovis te roepen.
'Hemeltje', riep mijn vader.
'Is het al zo laat?!
Goed, laten we dan maar gaan kijken.'

Iedereen liep het huis uit.
Netjes in een rij.
Behalve mijn moeder.
Buiten was het wit van de sneeuw.
We liepen door de sneeuw.
Naar het speciale plekje in ons tuintje.
Daar konden we het beste de tv van de burens zien.
Maar de burens hadden de rolgordijnen neergelaten.

Dus we konden niets zien.
En het geluid van *Sportweekend* hoorden we ook heel slecht.

Vaders hoofd werd paars.
'Het is toch maar basketbal en de paardenkoers',
zei onze Hilda nog.
'Ja pa', zei Pietje, onze oudste.
'Het voetballen is pas later.
Vanwege alle sneeuw.'

Maar het was al te laat.
Vader rukte een paar knolrapen uit de bevroren grond.
Ondertussen vloekte hij hard.
Hij gooide de knolrapen tegen het huis van de burens.
Op de eerste verdieping brak een ruit.
Door het gat kwam het bovenlichaam van Sophietje.
Ons buurmeisje.
Haar tepeltjes raakten de sneeuw op de vensterbank.
'Kan een mens dan nooit rustig de banaan gebruiken?', riep ze kwaad.

We wisten dat Sophietje graag aan zelfbevrediging deed.
Maar dat van die banaan?
Dat was iets nieuws.
Daar hadden we graag wat meer over willen weten.
Vooral ik.

Maar vader rukte nog een knolraap uit de grond.
En gooide die tegen het hoofd van Sophietje.
Prachtig.
Sophietje viel achterover.
Zo haar knusse kamertje in.
'En nu allemaal weer naar binnen!', riep vader boos.

Onderweg gaf mijn vader een paar van mijn broers
en zussen een klap.
Omdat we geen rij hadden gemaakt in volgorde van
het alfabet.
Want Antoon liep achter Firmin.
En Zoe voor Xenia.

* * *